Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвской" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 168. Недѣля 28 Липня (9 Серпня) 1891. Рôкъ I.

По гостинѣ въ Кронштадтѣ.

Минули краснѣ днѣ кронштадскѣ и фльота французска вертає вже домôвъ; ще лишь по дорозѣ поступить до Анґліи на коротку гостину. Торжества кронштадскѣ закôнчились гостиною адмірала Жерве въ Москвѣ, де мѣжь иншими тоаступавъ и звѣстный ще зъ сербско-турецкои вôйны ґен. Черняєвъ на честь французскои арміи и фльоты. Мимоволѣ пытає теперь каждый: Чи торжества кронштадскѣ лишать по собѣ якѣ важнѣ наслѣдки? Чи ситуація политична змѣнилась. Не дасть ся заперечити, що гостина французскои фльоты въ Кронштадтѣ причинилась значно до зближеня Россіи и Франціи, що она лишить наслѣдки по собѣ, хочь бы тѣ, що французскѣ офицеры моряки, въ котрыхъ все ще незавмеръ духъ монархічный, мали нагоду приглянутись зновъ зъ близька блескови монархічному а Россіяне налюбуватись републіканьскою марсиліянкою — але въ тôмъ годять ся всѣ, що гостина та не вплынула на змѣну ситуаціи политичнои; все лишилось по давному. Головна причина тому та, що мѣжь обома сими державами нема тои спôльности реальныхъ интересôвъ, котрѣ бы ихъ могли зъ собою вязати а єсть хиба лишь интересъ політичный. Зъ вôдси то и походить, що ще пôдчасъ самыхъ торжествъ а ще больше по ихъ скôнченю ставъ вѣяти якійсь дивный холодъ якъ зъ россійскои такъ и французскои прасы. Ось якъ н. пр. вôдзываєсь теперь по вôдъѣздѣ французскои ескадры прибочный орґанъ самого царя, „Гражданинъ":

„Слава Богу!" — пише згадана ґазета день передъ вôдъѣздомъ французскои ескадры. — „Завтра о той порѣ буде зновъ можна жити спокôйно въ Петербурзѣ, бо манія французска щезне. Середъ тыхъ, по найбôльшôй части смѣшныхъ проявôвъ симпатій, запримѣтили мы двѣ рѣчи, котрѣ не годять ся зъ честею россійского народу: демонстрація противъ Нѣмцѣвъ на публичныхъ мѣсцяхъ и величезна розтрата. Нѣмцѣ въ Петербурзѣ вели ся черезъ цѣлый часъ маніи французскои безъ докору и зъ повнымъ тактомъ. Въ зоольоґічнôмъ городѣ демонстровано противъ двохъ Нѣмцѣвъ за то, що они не вôдкрыли головъ, коли спѣвано Марсиліянку. Таке поступоване єсть погане и недостойне. По друге — пише кн. Мещерскій — не можу поняти, якъ можна було тратити такъ величезнѣ сумы въ честь Французôвъ, пôдчасъ коли въ Россіи многѣ, многѣ тысячѣ людей зъ голоду гинуть. Нѣхто о тôмъ не думавъ. Дуже сумно!"

Голосъ сей мусѣвъ облята Французôвъ якъ бы студеною водою, але и французска праса не осталась довжна. „Soleil" н. пр. остерѣгає Французôвъ, щобы они не спускались на дружбу россійску. „Gaz. de France" смѣєся зъ републиканôвъ и каже, що они выговорюють на тиранôвъ, але заразъ страшно дують ся, скоро тѣ до нихъ лишь трохи усмѣхнуть ся. Царь зробивъ ласку и позволивъ грати Марсиліянку а Французы заразъ кричать: Отъ яка честь для нашои републики! Яка честь для нашои демократіи! Ґазета „Paris" озлоблена зновъ на тоастъ ґен. Черняєва и каже, що зъ того тоасту не треба нѣчого выносити. Нема нѣякого доказу, що Россія схоче допомогти Франціи вôдзыскати утраченѣ провінціи.

Отъ такѣ наслѣдки лишились по торжествахъ въ Кронштадтѣ. Чи можна зъ нихъ вносити на змѣну ситуаціи політичнои? Мы сумнѣваємось.

Зборы „Народнои Рады въ Турцѣ".

Минувшого четверга вôдбули ся въ Турцѣ заповѣдженѣ зборы тамошного товариства политичного „Народна Рада въ Турцѣ". По Богослуженю, вôдкрывъ зборы въ присутности ц. к. старости Моравского и ц. к. комісаря Гражевского, о. Яворскій короткою промовою, въ котрôй высказавъ цѣль зборôвъ и пôднѣсъ многолѣтство въ честь Є. Вел. Цѣсаря.

По сѣмъ выбрано предсѣдателемъ зборôвъ о. Борыса, а той покликавъ на секретарѣвъ оо. Кузева и Калинича, а вôдтакъ о. Яворскій вôдчитавъ слѣдующе справоздане о дѣяльности выдѣлу товариства:

„Свѣтле Зборане! Выдѣлъ політичного товариства „Народна Рада въ Турцѣ", маючи все на увазѣ цѣль нашого товариства, вказану §. 1. статута, старавъ ся безнастанно ставати въ оборонѣ правъ руского народу.

„Якъ вѣдомо всѣмъ, въ нашôмъ турчаньскôмъ повѣтѣ велась довго борба въ справѣ выборôвъ до автономічнои институціи повѣтовои, якою єсть рада повѣтова. Щобы народъ рускій нашого повѣту можливо интензивну участь взявъ въ тôй автономічнôй институціи, старавъ ся выдѣлъ політичного товариства „Народна Рада въ Турцѣ" всякими правно ему прислугуючими способами выборoти тую участь — и се, якъ вѣдомо, зъ добрымъ успѣхомъ и зроблено.

„Коли тôлько показалась яка потреба — упоминатись о права рускому народови дотычно его просвѣты приналежнѣ, то выдѣлъ „Народнои рады въ Турцѣ" старавъ ся черезъ внесене петиціи тому обовязкови вдоволити. И такъ вносивъ выдѣлъ кôлька разôвъ петиціи до Рады державнои на руки рускихъ

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше.)

Въ слободѣ вело ся по просту зле, бо ся громада пригадувала громаду овець безъ пастуха. Споры о пайки ставали щоразъ сильнѣйшѣ. Приходило до бійки, въ котрôй товаришѣ зъ одныхъ мѣстъ або осель лучились проти тыхъ, що походили зъ иншихъ сторôнъ. Досвѣднѣйшѣ, старшѣ и мудрѣйшѣ зыскували вправдѣ помалу повагу, але не все могли єи удержати. Лише въ хвиляхъ небезпечности спôльный инстинктъ обороны казавъ забувати о спорахъ. Разъ, коли вечеромъ громада индійскихъ волоцюгъ вкрала кôльканайцять овець, кинулись хлопы за ними на здогôнъ разомъ и безъ хвилѣ надумы. Вôвцѣ вôдôбрали, одного червоношкôрого збили такъ, що небавомъ померъ и найлѣпша згода була того дня, але на другій день рано знову почали бити ся мѣжь собою при корчованю. Згода була також, коли вечерами музикантъ починавъ грати не до танцю, але рôжнѣ пѣснѣ, котрѣ каждый чувъ давно, ще пôдъ соломяными стрѣхами. Тогды розмова тихла. Хлопы окружали музиканта великимъ коломъ, шумъ бору вторувавъ ему, поломѣнь въ ватрахъ шипѣла и стрѣляла искрами, они стояли, похиливши сумно головы, а душѣ зъ нихъ лѣтали за море. Неразъ мѣсяць выкотивъ ся высоко надъ лѣсъ, а они ще слухали. Але зъ выняткомъ такихъ короткихъ хвиль, рôсъ неладъ въ громадѣ щоразъ бôльшій. Згоды не було, а ненависть займала всѣ серця. Ся мала суспôльнôсть, кинена середъ лѣсôвъ, и майже вôдôрвана вôдъ иншихъ людей и полишена безъ проводирѣвъ, не могла и не вмѣла собѣ дати рады.

Межи слободянами вôднаходимо двѣ знанѣ намъ особы: старого хлопа, що зве ся Лавро Топорокъ и доньку его Марисю. Дôставши ся до Арканзасу, мали въ Боровинѣ жити такъ, якъ иншѣ. Зъ початку лѣпше имъ вело ся. Що бôръ, то не новойорскѣ улицѣ, а притôмъ тамъ нѣчого не мали. Ту мали вôзъ, трохи инвентаря, набутого дешево въ Клерсвіль и трохи знарядôвъ до рôлѣ. Тамъ грызла ихъ страшна туга, ту тяжка праця не позваляла вôдôрвати думки вôдъ нинѣшного дня. Хлопъ вôдъ рана до вечера тявъ бôръ, лупавъ трѣски и обраблявъ бальки на хату. Дѣвчина мусѣла прати хусты въ потоцѣ, розкладати огонь, варити ѣсти, але мимо труду рухъ и воздухъ лѣсный затирали помалу на єи лици слѣды хоробы, якои набули черезъ нужду въ Новôмъ Йорку. Горячій вѣтрець зъ Тексасу опаливъ и покрывъ золотавымъ вôдблескомъ блѣде єи личко. Молодѣ хлопцѣ съ Санъ-Антоніо и знадъ великихъ озеръ, котрѣ за що будь прискакували до себе зъ кулаками, въ тôмъ лише годили ся, що очи Марисѣ такъ дивлять ся зпôдъ ясного волося, якъ блаватъ зъ жита, и що то найкрасша дѣвчина, яку людске око видѣло. Урода Марисѣ выйшла и Лаврови на добре. Самъ собѣ выбравъ кусень найрѣдшого лѣса и нѣхто ему не протививъ ся, бо всѣ паробки були по его сторонѣ. Не оденъ ему також помагавъ стинати дерева и обрабляти бальки або закладати зрубъ хаты, а старый хитрый бувъ, пôзнавъ, що до чого и вôдзывавъ ся вôдъ часу до часу:

— Моя доня ходить по долинѣ, якъ лелія, якъ панѣ, якъ королѣвна. Кому схочу, тому вôддамъ єи, але кому будь не дамъ, бо она господарска донька. Хто менѣ низше поклонить ся и лѣпше догодить, тому дамъ, а не якому волоцюзѣ.

Отже хто ему помагавъ, думавъ, що собѣ помагає.

И такъ Лаврови було навѣтъ лѣпше, якъ иншимъ, а взагалѣ було бы зовсѣмъ добре, если бы слобода мала яку будучность передъ собою. Але тамъ рѣчи псували ся зъ дня на день. Минувъ тыждень и другій.

посолôвъ дотычно заведеня рускихъ ґимназій и рускихъ семинарій учительскихъ.

„Найбôльшу увагу звертавъ выдѣлъ товариства „Народнои Рады въ Турцѣ“ на выборы до Сойму краевого и до Рады державнои — и на дѣлѣ труды его вѣнчались досыть добрымъ успѣхомъ, — що всѣмъ Русинамъ въ повѣтѣ вѣдомо.

„О скôлько про те дѣяльнôсть выдѣлу товариства полїтичного успѣшна була, зволить Свѣтле Зôбране осудити. Одно хиба можна бы тому выдѣлови закинути, а именно, що загальни зборы товариства не були въ такôй мѣрѣ скликуваний, якъ то повинно було статись. Се дасть ся оправдати тымъ, що перше члены товариства того выразно не жадали, а по друге, не заходила безусловна потреба — и були ще инший перешкоды не меншои ваги.

„Станъ касовый товариства „Народна Рада въ Турцѣ“ представляєсь такъ: Доходу було 18 зр., розходу 16 зр. 97 кр. — остає въ касѣ 1 зр. 3 кр. Наколи товариство наше цѣлкомъ не потребувало матеріяльныхъ средствъ, то выдѣлъ не налягавъ на точну вплату вкладокъ членьскихъ зъ огляду на лихій станъ фінансовый многихъ членôвъ“.

По короткôй дебатѣ надъ симъ справозданемъ, здававъ о. Федикъ именемъ контрольнои комісіи справу зъ касы и зборы удѣлили абсолюторію. По сёмъ выбрано новый выдѣлъ, до котрого войшли: о. Борысъ, яко голова товариства и о. Сологубъ зъ Тарнавы, о. Саламонъ зъ Комарникъ, п. Сидоръ Пасѣчиньскій зъ Задѣльска, Яворскій зъ Лôмны яко выдѣлови; на заступникôвъ выбрано о. Шайдицкого и Іосифа Фаєвича-Яворского. — До комісіи контрольнои выбрано: о. Федика, Іос. Фаєвича-Яворского и о. Шайдицкого.

Опôсля приступлено до дебаты надъ слѣдуючою точкою проґрамы зборôвъ: „Якихъ способôвъ має кождый Русинъ турчаньского повѣту, безъ выимки рôзниць въ поглядахъ полїтичныхъ и лїтературныхъ, ужити, щобы теперѣшну ситуацію, для всѣхъ Русинôвъ взагалѣ дуже невыгôдну, спровадити на таку дорогу, на котрôй бы всѣ Русины зъєднались и для добра Руси зъ хôсномъ працювали?“

Першій промовивъ о. Яворскій и сказавъ: „Якъ въ радѣ єсть люде рôзнои гадки про одну й тоту саму справу, такъ и у Львовѣ подѣлились Русины въ гадкахъ. Але що якъ однй, такъ и другй хотять добра свому народови, тожь не будемо тыкати тои справы, а тôлько будемо обговорювати такй резолюціи, що мають довести до добра руского народу, а котрй выдѣлъ роздумавъ и ухваливъ“. —

По тôмъ словѣ почавъ о. Яворскій вôдчитувати точки резолюціи. Всѣхъ точокъ було 30.

I. Русины всѣхъ партій лишають споры лїтературно-національни на боцѣ.

Вôдчитавши сю першу точку, о. Яворскій пояснивъ єи бôльше менше въ такій спосôбъ: „Ото однй говорять, що лише языкъ россійскій вôдповѣдный до книжокъ, а другй обстають за рускимъ языкомъ. Най кождый после своихъ пересвѣдчень трудить ся для добра Руси. Тй споры лишѣмъ на боцѣ полишѣмъ ихъ людямъ ученымъ“.

О. Кузѣвъ выявивъ гадку, що непорозумѣнє, незгода, выходить головно зъ квестіи національнои. Мы — Русины, нарôдъ самостôйный, — треба се выразно зазначити и тутъ на нашихъ зборахъ за тымъ заявити ся, а причинимось въ той спосôбъ до усуненя непорозумѣня и незгоды.

О. Яворскій: Я рôвно-жь тои гадки, що о. Кузѣвъ, тôлько не хочу сего тыкати, не хочу вывязаня спору.

О. Кузѣвъ: Мы повинні знати рѣшучо: хто мы? — и ажь потому зможемо братись за роботу спôльну.

О. Солтикевичь: Я не хочу, щобы тую справу пôдносити драстично, — єи треба легенько о минути.

О. Саламонъ: Не треба було цѣлкомъ тыкати тои справы. Коли-жь дôткнено єи, я мушу своє заявити. Я чувъ, що тутъ на зборахъ буде посолъ Телишевскій. Єго ту треба, бо бы бувъ пояснивъ: що послы рускй зробили у Вѣдни? Партія народовцѣвъ розбилась: однй клонять ся до радикалôвъ, другй до насъ, а се длятого що послы суть зависимй вôдъ Полякôвъ и вôдъ правительства. Они не поставили нѣякои резолюціи, нѣякого жаданя на пôдставѣ конституціи або основныхъ законôвъ. Мы будемо рѣшати принципъ, чи має назадъ настати така ситуація, яка була передъ 25 падолистомъ мин. року. Наше намѣренє: выбудувати власный дôмъ, а не йти въ коморнѣ. Зъ того дому не треба нѣ одного камѣнчика — нашого „ъ“ — вытягати, бо цѣлый дôмъ завалить ся. Мы не можемо нѣ трохи попустити зъ нашихъ національныхъ и лїтературныхъ „убѣжденій“. Мы передъ тымъ все разомъ поступали: я голосувавъ на о. Яворского на голову „Народнои Рады“. Стала незгода — мы теперь хочемо назадъ якось погодитись. Треба будувати, а не руйнувати. Турка, галилейскій Назаретъ, дає початокъ. Мы мусимо опертись не на проґрамѣ народовцѣвъ, але на „историческихъ началахъ“. На тôй основѣ годѣмъ ся! Послôвъ повинні вызначати „Народнй Рады“ повѣтовй, а має ихъ затверджувати спôльный комітетъ центральный. Рускій клюбъ соймовый не повиненъ розбитись. А послы зъ рады державнои повинні поскладати мандаты. Мы ихъ назадъ выберемо.

ОО. Сологубъ и Солтикевичь оба згôдно заявили ся за тымъ, щобы спорôвъ не тôлько не тыкати, але взагалѣ замкнути дискусію въ тôй матеріи.

При голосованю принято перше точку резолюціи.

(Конець буде).

Золя о вôйнѣ.

Славный французскій повѣстеписатель, Еміль Золя, котрый закимъ напише яку повѣсть, робить до неи довгй студіи, пише теперь нову повѣсть пôдъ заголовкомъ „Война“ и при сѣй нагодѣ давъ ся почути въ ґазетѣ „Matin“ зъ такими поглядами о вôйнѣ:

„Я — каже Золя — уважаю вôйну за фатальну конечнôсть, котрои не можемо оминути, бо она, такъ сказатибъ держить ся людскои природы, єсть зъ нею сотворена. Я не бажаю вôйны — бо бажати єи було бы дѣйстно злочиномъ — противно, я хотѣвъ бы, щобы єи можна якъ найдальше вôдложити; але настане пора, коли будемо мусѣли пôдняти вôйну, вести єи, хочь єи самй не выкличемо. Я въ сѣй хвили ставлю ся на загальне становище и не роблю нѣякого натяку на нашу незгоду зъ Нѣмеччиною, котра властиво єсть лишь анекдотою въ исторіи людскости; я кажу, що вôйна єсть конечна, пожиточна, бо она єсть просто условієм нашого истнованя. Мы знаходимо єи всюды, не лишь межи рôзными народами и рôзными расами, але такожь и въ довѣрочныхъ кругахъ и въ житю приватнôмъ; она єсть однымъ зъ найголовнѣйшихъ елементôвъ поступу, и кождый крокъ, якій людскôсть робить на передъ, бувъ орошеный кровю.

Що до насъ Французôвъ, то я переконаный, що вôйна зъ 1870 р. була для насъ, мимо страшнои страты, добродѣйствомъ, спасеннымъ дѣломъ, конечною, хочь страшною, наукою. Ба, намъ було єи потреба, було потреба проливу крови, щобы на ново переобразуватись. Порôвнайте нинѣшну Францію зъ тогдѣшною. Чи мы не сильнѣйшй, не поважнѣйшй, не бôльшими панами у себе дома? Певно, а доказомъ на то, що Нѣмеччина, абы устоятись супротивъ насъ, шукає союза зô всѣми державами. Часъ вôдъ франкфуртского мира пôднѣсъ насъ и давъ доказъ невычерпанои силы французского народу.

Говорено и ще говорять о розброєню. То щось announcement неможливого, а хочь бы й було можливе, то мы мусѣли бы зречи ся того. Нарôдъ лишь тогды сильный и великій, коли єсть узброєный, и я переконаный, що розброєнє цѣлого

Довкола долины зрубано дерева, земля покрыла ся трѣсками, ту и тамъ пôднесла ся жовта стѣна хаты; однакожь се, що зроблено, нѣчимъ не було въ порôвнаню зъ тымъ, що треба було зробити. Зелена стѣна бору уступала лише помалу передъ сокирами. Тй, що заходили въ гущавину, приносили дивнй вѣсти, що тому борови кôнця нема, що въ нѣмъ страшнй багна, ковбанѣ и якась спюча вода пôдъ деревами, що якйсь дивотворы тамъ мешкають, якась пара якъ духъ пересуває ся межи гущавиною, якйсь вужѣ сычать, якйсь голосы кличуть: „не ходы!“, якйсь несамовитй корчѣ ловлять за одѣжь и не пускають. Оденъ хлопець зъ Чікаґо казавъ, що видѣвъ чорта у власнôй особѣ, якъ страшный, кудлатый лобъ пôднѣсъ зъ болота и такъ захрапѣвъ на него, що ледви втѣкъ до табору. Слободяне въ Тексасъ толкували єму, що то мусѣвъ бути байволъ, але вôнъ не хотѣвъ вѣрити. Вôнъ тогды дуже налякавъ ся и въ забобонъ вѣривъ. Въ кôлька днѣвъ по тôмъ, якъ чортъ показавъ ся, лучило ся, що два зухи пôшли въ лѣсъ и бôльше не вернули. Кôлька людей захорувало на крижѣ зъ муки, а потôмъ кинулась на нихъ пропасниця. Сварнѣ о пайки зросли до тои степени, що приходило до ранъ и крови въ бійкахъ. Хто не поцѣхувавъ худобы, тому иншй єи забрали. Таборъ розбивъ ся, возы розставлено по всѣхъ кутахъ долины, щобы бути вôдъ себе якъ найдальше. Незвѣстно було, хто має выходити стерегти худобы, вôвцѣ зачали гинути. Тымчасомъ одно лишь було щоразъ бôльше видно, що закимъ сонце зôйде, роса очи выѣсть; закимъ зазеленѣють ся засѣвы на лѣсныхъ зрубахъ и дождуть ся люде дечого, то нестане засобôвъ поживы и може прийти голодъ. Розпука имала ся людей. Гукъ сокиръ въ лѣсѣ меншавъ, бо зачинало бракувати вôдваги и терпеливости. Кождый бы ще працювавъ, якъ бы хто єму сказавъ: „маєшь, отсе звôдси доти твоє“. Але нѣхто не знавъ, що єго, а що не єго. Справедливй нарѣканя на провôдникôвъ зростали. Люде казали, що выведено ихъ въ пустиню на погубу и смерть. Помалу, хто мавъ ще трохи гроша при души, сѣдавъ на вôзъ и вôдъѣздивъ до Клерсвіль. Але больше було такихъ, що выдавши послѣдный грôшъ, не мали о чôмъ вертати до давныхъ осель. Тй заломлювали руки, бо видѣли певну погубу.

Вкôнци сокиры перестали тяти, а бôръ шумѣвъ, якъ бы насмѣвавъ ся зъ людскои немочи: — „Рубай два роки, а по тôмъ гинь зъ голоду“, — говоривъ хлопъ до хлопа. А лѣсъ шумѣвъ, якъ бы насмѣвавъ ся. Одного вечера прийшовъ Лавро до Марисѣ и каже:

— Бачу, всѣ ту пропадуть марно и мы такожь зъ ними пропадемо.

— Воля Божа, — вôдповѣла дѣвчина — але бувъ вôнъ намъ милосерный, то и теперь насъ не опустить.

Такъ вôдповѣвши, пôднесла синй якъ блаватъ очи до горы до звѣздъ, а въ свѣтлѣ ватры выглядала, якъ якій образокъ церковный. А хлопцѣ зъ Чікаґо и стрѣльцѣ зъ Тексасу дивились на ню и казали:

— И мы васъ не опустимо, Марисю, зоре румяна!

Она подумала собѣ, що лишь оденъ єсть такій, зъ котрымъ бы пôшла на край свѣта, оденъ Ивась въ Липинцяхъ. Але той хочь прирѣкъ качоромъ море за нею переплисти, птичкою воздухъ перелетѣти, золотымъ перстенемъ по гостинци покотити ся, не приплывавъ, не прилѣтавъ; и той оденъ опустивъ єи небогу.

Марися не могла не знати, що въ слободѣ зле дѣє ся, але въ такôй вже була глубени, зъ такои пропасти выдобувъ єи Богъ, душа єи стала така ясна въ недоли, що не можна було ѣй вôдобрати вѣры въ помôчь божу.

(Дальше буде.)

свѣта потягнуло бы за собою рôдъ моральногo упадку, загальне ослабленє, котре здержало бы поступъ людскости. Воєнный народъ завсѣгды процвитавъ, а всѣ иншiи штуки розвинулись зъ штуки воєнної. То доказує намъ исторія. Торговля, промыслъ и лѣтература въ Атинахъ и въ Римѣ нѣколи больше не процвитали, якъ тогды, коли тѣ державы панували збройною рукою надъ цѣлымъ свѣтомъ. Але на що шукати далеко, гляньмо хочь на столѣтє Людвика XIV. Чи збройнѣ походы того короля здержали поступъ въ штукахъ и наукахъ? Противно, здаєсь, що они єму ще помагали, були для него користнѣ.

А впрочôмъ мы не маємо нѣякого интересу роззброюватись. Лишь Нѣмеччина має въ тôмъ интересъ: она чує, що часъ, котрый за насъ воює, не воює и за Нѣмеччину, що она осягнула высоту своєи силы, и що єи економiчнѣ средства чимъ разъ бôльше зменшають ся; не далека вже пора, коли она не буде могла выдержати пригнетаючого єи тягару. Пора упадку для неи вже розпочалась. Єи положенє подôбне въ декотрôмъ взглядѣ до нашого въ 1870 р., и я думаю, що не буду оптiмiстомъ, коли скажу, що колибъ нинѣ выбухла вôйна межи Францiєю а Нѣмеччиною и лишь они обѣ станули бы противъ себе, то Нѣмеччина була бы побита. Нѣмеччина хоче нинѣ мира, бо має въ тôмъ интересъ, бо хоче удержатись на здобутôмъ становищи. Мы єй охотно вѣримо коли она каже, що тридержавный союзъ єсть лишь для обороны.

Переглядъ полiтичный.

Въ поодинокихъ мiнiстерствахъ, якъ о тôмъ доносить зъ Вѣдня до „Prager Abendpost“ працюють пильно надъ выготовленємъ прелiмiнаря на 1892 р. Однакъ о остаточнôмъ полагодженю головныхъ позицiй не може бути ще и бесѣды теперь, бо делеґацiи зберуть ся ажь въ осени а черезъ те нема ще ухваленого спôльного буджету. На всякiй способъ прелiмiнаръ державный буде предложеный Радѣ державнôй, скоро она збере ся на осѣнну сесiю.

„Budapester Correspondenz“ доносить, що угорска монетарня выбиває теперь 8 мiлiонôвъ новыхъ штукъ франкôвъ срѣбныхъ для Болгарiи, на котрыхъ по однôй сторонѣ выбите погрудє кн. Фердинанда, зъ написею „Фердинандъ I. князь Болгарiи“, по другôй означенє вартости монеты и лавровый вѣнець зъ написею: „Хорони Боже Болгарiю!“

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Iосифа Круковича зъ Жовкви дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Туринцѣ, Мартина Адамского дѣйстнымъ учителемъ школы етатовои въ Старобродахъ — Ц. к. краєва Дирекцiя скарбу именувала поборця податкового, Iосифа Робаковского адъюнктомъ головнои касы краєвои въ IX кл. ранґи. — Краєва Дирекцiя скарбова у Львовѣ именувала асистентôвъ головнои касы краєвои: Людвика Гiрша, Ивана Дурского и Леодгарда Шехтли, а также адъюнктôвъ податковыхъ: Iосифа Бобовского и Людвика Требера асистентами касовыми, а адъюнктôвъ податковыхъ: Стефана Полянського и Володимира Доброволь ского провiзоричными асистентами касовыми въ XI кл. ранґи въ складѣ особовôмъ головнои касы краєвои у Львовѣ и фiлiяльнои въ Краковѣ; — провiзоричныхъ офiцiялôвъ касовыхъ.: Стан Шумского, Фелицiяна Хрущиньского, Михайла Даниловича, Iосифа Румансторфера и контрольора податкового Теоф. Стожка касовыми офiцiялами; дальше адъюнкта податкового Фран. Гутовского и асистента Ивана Котловского провiзоричными офiцiялами касовыми въ X кл. ранґи, въ складѣ особовôмъ офiцiялôвъ касовыхъ головнои касы краєвои и фiлiяльнои касы въ Краковѣ.

— **На премiи** и до бiблiотекъ шкôлъ народныхъ зачислила ц. к. краєва Рада шкôльна выданi Просвѣтою въ другôмъ накладѣ книжочки: „Вениаминъ Франклинъ“ и „Оповѣданє о житю св. Пантелеймона“.

— **Огонь.** Въ Брухналi, пов. Яворôвского, знищивъ огонь дня 1 с. м. майно 16 господарêвъ, котрыхъ шкоду оцѣнено на 8.000 зр. Пять господарêвъ були по части убезпеченѣ вôдъ огню. Причиною огню мала бути неосторожнôсть.

— **Градъ.** Въ повѣтѣ ясельскôмъ пошкодивъ градъ дня 30 липня громадамъ и двôрскимъ обшарамъ: Шiрины, Ящуровi и Рожанки. Правительство зарядило лiквiдацiю шкоды.

— **Вѣдень,** пôсля обчисленъ конскрипцiйныхъ числить теперь одинъ мiлiонъ, 214.363 мешканцêвъ; нѣмецкого языка уживає 1,146.633 особы, руского 282, польского 2 006 особъ.

— **Щедрый записъ** зробивъ померлий недавно фiлянтропъ, Полякъ, Титъ Келяновскiй. Записавъ вôнъ поважну суму, 60.000 зр., на дôмъ для хорыхъ на невылѣчимѣ недуги христiянъ у Львовѣ, зъ застереженємъ, що тѣ грошѣ не могуть бути на нѣчо инше ужитѣ, якъ лишь на тую цѣль. Фондацiя тая має увôйти въ житє по смерти єго жиючои ще жѣнки, а уведенємъ єи въ житє и опѣкою тымъ грошемъ має занятись краєвый Выдѣлъ, а слибъ Выдѣлъ переставъ истнувати, то Рада мѣста Львова. Всѣ записы, якѣ дотеперь почивили на дôмъ для хорыхъ на невылѣчимѣ недуги христiянъ рôжнѣ добродѣѣ выносять суму 500.000 зр.

— **Церковь** зъ твердого матерiялу почавъ будувати въ Долинѣ тамошнiй священикъ о. Iосифъ Лопатыньскiй, а робота веде ся вже майже вôдъ двохъ мѣсяцêвъ и поступає значно напередъ. Кошты церкви вынесуть до 30.000 зр.

— **Страшне убiйство.** Въ сербскôмъ селѣ Парашинъ напали дня 31 липня на дôмъ богатого купця Томича злочинцѣ. Въ хатѣ застали лише жѣнку Томича, кинулись на неи зъ ножами. Нещасна жѣнка боронилась якъ могла, а злочинцѣ задали єй 32 раны зъ пробитя ножами, перерѣзали горло и ще живою вкинули въ яму и закопали. Вôдтакъ пôслали Томичового слугу, зъ котрымъ були въ змовѣ, по самого Томича до каварнѣ, що нѣбыто жѣнка єго чогось кличе. Скоро Томичь увôйшовъ, кинулись на него злочинцѣ и такъ само закололи ножами, вôдтакъ зрабувавши дорогоцѣнности и 100.000 франкôвъ готôвки, — утекли. Жандармерiи тамошнôй удало ся выслѣдити и прихопити злочинцêвъ, котрѣ вже и признали ся до вины.

Всячина.

— **Знову пригода въ медвежôй клѣтцѣ.** Недавно тому стала ся въ звѣринци, въ парку Лiнкольна въ Чiкаґо подôбна пригода якъ свого часу въ Франкфуртѣ. До звѣринця зайшла якась родина, що приѣхала була зъ Мiнеаполiсъ и станула тамъ передъ клѣткою, въ котрôй були медведѣ а батько пôднявъ въ гору свою трилѣтну доньку и державъ єи понадъ клѣткою, щобы она зъ горы могла лѣпше придивитись медведямъ. Наразъ роздерлась суконька, за котру батько державъ дитину и она впала до клѣтки пôвтретя сяжня глубокои, але якось такъ щасливо, що злетѣла на медведя, котрый переляканый скочивъ на бôкъ а дитинѣ не сталось нѣчого лишь, що она покотилась на каменистый спôдъ клѣтки. Люде, що стояли доокола клѣтки, пôдняли страшный крикъ, але наразъ и притихли, бо ось знову незвычайна сцена звернула ихъ увагу на себе. Батько дитины въ однôй хвили опинивъ ся въ горѣ на клѣтцѣ и ненадумуючись довго скочивъ до клѣтки — вхопивъ чимъ скорше дитину зъ землѣ на руки и сховавъ въ кутикъ клѣтки не маючи при собѣ нѣчого до обороны лишь палицю. Межи людьми коло клѣтки настало теперь страшенне зворушенє и заколотъ, якiй годѣ описати; всѣ радѣ бы були ратувати нещасливѣ жертвы неосторожности и посвященя та нѣхто не знавъ якъ, а тымъ часомъ минали для нещасныхъ страшнѣ довгѣ хвилѣ. Сторожь вôдъ менажерiи побѣгъ по ручницю до будынку дирекцiи, вôддаленого вôдъ клѣтки якихъ десять мiнутъ, а люде ходили доокола клѣтки та кричали и кидали на медведêвъ — а було ихъ тамъ ажь чотиры, старыхъ — та старали ся ихъ тымъ способомъ страшити. Оденъ зъ медведêвъ пôдôйшовъ бувъ до чоловѣка зъ дитиною ажь на два кроки и ставши на заднѣ лабы ставъ вже муркотѣти, але дôставъ палицею такъ добре по мордѣ, що налякавшись вôдскочивъ. Въ тôй хвили побачивъ нещасный чоловѣкъ якусь жердку зъ гакомъ на земли въ клѣтцѣ. Вôнъ вхопивъ ту жердку, зачепивъ гакомъ за одѣжь дитины и подавъ конець жердки соткамъ рукъ, що наставились по ню зъ горы клѣтки. Пôдчасъ коли дитину вытягнено щасливо на гору и вôдчѣплено вôдъ гака, розпочалась въ клѣтцѣ страшна борба. Батько дитины выхопивъ ся бувъ на якусь скалу въ клѣтцѣ и зъ великимъ трудомъ боронивъ ся вôдъ медведêвъ, котрѣ розлюченѣ стали вже до него добиратись и въ куснѣ подерли на нѣмъ одѣжь. На щастє удалось єму ще завчасу вхопитись жердки, котру єму зъ горы спустили и такъ выдобувъ ся вôнъ на верхъ. Коли сторожь надбѣгъ зъ ручницею були вже батько и дитина выратуванѣ.

— **Гнѣздо ластôвокъ надъ лямпою въ комнатѣ.** Лiберецка ґазета подає таку вѣсть: Въ Лiберци (Reichenberg, въ Чехахъ) въ вiлли ч. 12 при улици Бельведеровôй, на першôмъ поверсѣ, єсть комната, що выходить на улицю и має балконъ. Въ маю, коли була красна погода, були дверѣ вôдъ балькону день и нôчь отворенѣ. Зъ того скористала пара ластôвокъ и зробила собѣ пôдъ стелею саме коло гака, на котрôмъ висить лямпа, гнѣздо. Робота гнѣзда тягнула ся всего 14 днêвъ а самичка знесла въ нѣмъ чотири яєчка и стала ихъ высѣдати. На радôсть мешканцêвъ стали по якôмсь часѣ спадати зъ гнѣзда скаралупцѣ зъ яєчокъ на столъ а родины малыхъ комôрникôвъ, збôльшилась о чотири жовтѣ дзюбки, котрѣ такъ само давали голосно знати о собѣ, якъ той новый гôсть властителѣвъ комнаты, котрого майже о тôй самôй порѣ бузько до колыски принѣсъ. А якъ весело щебетали ластôвочки въ гнѣздочку коли пôдъ ними на столѣ обходили ся хрестины! Старѣ ластôвки що хвиля прилѣтали до гнѣзда и приносили молодымъ поживу та кормили ихъ по черзѣ одно за другимъ. Нинѣ они вже поросли въ пѣрє и въ день вылѣтають а на вечерь вертають назадъ зъ матѣрью до гнѣзда. Лишь батько ихъ покинувъ; мабуть думає, що они вже годнѣ самѣ на себе робити.

— **Дуръ зелѣзничiй.** Пôдчасъ великои катастрофы на зелѣзници въ Манде коло Парижа, про котру мы свого часу обширно доносили, зôйшла зъ розуму вôдъ переляку одна дама. Теперь показує ся, що люде досить часто сходять зъ розуму вôдъ великихъ нещасть на зелѣзницяхъ. Въ Америцѣ, де далеко частѣйше бувають на зелѣзницяхъ страшнѣ пригоды, выдумано навѣть окрему назву на сей рôдъ слабости; єи называють тамъ „Railway Spine“ або по нашому „дуръ зелѣзничiй“. Вѣче лѣкарêвъ въ Берлинѣ займалось свого часу сею справою и сконстатувало, що слабôсть та прибирає часомъ дивный видъ. Недавно тому лѣчивъ ся въ Берлинѣ кондукторъ вôдъ зелѣзницѣ, котрого нервы въ наслѣдокъ катастрофы на зелѣзници були дуже розстроєнѣ; звычайно не було єму нѣчого, але скоро лишь побачивъ якъ котять ся колеса зелѣзницѣ, дôставъ заразъ конвульсiѣ. Недуга та попускає ажь по кôлькохъ рокахъ.

— **Не мавъ часу.** Тымко бѣгавъ по улици упавъ въ болото и обмастивъ ся нимъ вôдъ головы до нôгъ. Мама сварить єго та каже: „Було хочь новѣ штанята пошанувати.“ А Тымко на то: „Бôгме, мамо — каже — що я вже не мавъ часу ихъ здоймити, коли падавъ.“

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 8 серпня. Кн. Фердинандъ болгарскiй выѣхавъ вчера вечеромъ до Попраґжельки на Угорщинѣ.

Будапештъ 8 серпя. Бôльшôсть палаты послôвъ ухвалила §. 2. закона о реформѣ адмiнiстрацiйнôй пôсля стилiзацiи президента мiнiстрôвъ; лѣвиця и скрайна лѣвиця голосували противъ. Нинѣ третє читанє.

Петербургъ 8 серпня. Король сербскiй бувъ вчера на вправахъ войсковыхъ въ Краснôмъ селѣ а вôдтакъ на обѣдѣ у вел. кн. Володимира и вернувъ вечеромъ до Петербурга.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкiй.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Сокельета

МОЛОКО

стерилизоване

Дѣти, скормленѣ тымъ молокомъ не слабують на жадні слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

Квизды: „Плынъ гôстцевый“

домове средство усмиряюче бôль.

Цѣна фляшки 1 злр. а. в.

Квизды *Кроплѣ зубнѝ „Альвсолярь“.* 1 фляшочка 50 кр

Квизды *„Плынъ на волося“.* 1 фляшочка 50 кр.

Квизды *Пляcтеръ на ôдгнетки.* 1 коробочка по 35, 70 кр.

Квизды *Плынъ на ôдгнетки и бородавки.* 1 фляшочка 35 к.

Квизды *„Franzbrantwein.“* — 1 фляшка 85 кр.

Квизды *Сокъ деревъ шпильковыхъ.* 1 фляшочка 35 кр.

Квизды *„Вода до полоканя губъ „Альвсолярь“.* 1 фляшочка 40 кр.

Квизды *Зубна паста „Альвсолярь“.* 1 порцелянова пушка 70 кр.

Квизды *Цыбулева помада* — 1 пушка 80 кр.

Правдивѝ лишь зъ сею охоронною маркою можна дôстати въ всякихъ аптикахъ Австро-Угоръ.

Щоденна высылка почтою сповняє ся черезъ головный складъ

Kreisapotheke Korneuburg bei Wien

des FRANZ JOH. KWIZDA.

Перша краєва фабрика товарôвъ плитерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачѝ до ужитку церковного и домового, ôдповѣднѝ на **выправы слюбнѝ, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацiи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се зваңе входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Горбата россійска. Самовары Тульскі.

Циркъ братôвъ Сідолі

пôдъ дирекцією Цезара Сідолі

улиця Шпитальна ч. 3 (площадь Голуховскихъ)

сегодня въ недѣлю 9-го серпня 1891

два величавѝ представленя

о годинѣ 4 зъ полудня и о 8 год. вечеромъ.

Кожде представленє о богатôмъ новôмъ програмѣ.

Близшѝ вѣдомости подають плякаты и програмы.

Приготовляєсь: **„Зеленый Чортъ“,** величава пантоміма.

Зъ высокимъ поважанемъ

Цезаръ Сідолі,

директоръ.

Ковдры шитѝ

по зр. 4 50, 5, 6, 8, 10 зр. и выше

власнои роботы

матерацы волосянѝ по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновѝ до лѣжокъ, подушки пѣрянѝ и волосянѝ, сѣнники и т. п. поручає въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ улиця Коперника 7.**

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляє фабрика выробôвъ гигієнично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылає щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефиръ єсть найлѣпшимъ зъ иснуючыхъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Яковъ Федеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

Рôкъ 1843 заложеня

ЗНАМЕНИТА

МАСА ВОСКОВА

власного выробу

загально за найлѣпшу узнана

також

ГЛЯЗУРА БУРШТИНОВА

до лякированя пôдлоги, сохне дуже скоро

заразомъ

головный свôй складъ

фарбъ, покостôвъ, лякерôвъ, неменше також оливу до паленя и до машинъ

поручає

ВОЛЬФЪ ЧОППЪ

у Львовѣ Жôвкôвска ч. 2.

Рôкъ 1843 заложеня.

Маю честь завѣдомити, що въ моихъ

СКЛАДАХЪ МАТЕРІЯЛÔВЪ БУДÔВЛЯНЫХЪ

и фабрицѣ выробôвъ бетоновыхъ

у Львовѣ ул. Сикстуска ч. 16. — Тельефонъ ч. 180. — въ Перемышли ул. Мицкевича ч. 249 напротивъ готелю Viktoria, удержую слѣдуючѝ артикулы, котрѝ доставляю по якъ найдоступнѣйшихъ цѣнахъ и условіяхъ.

Цементъ найславнѣйшои марки. — **Вапно** гидравлічне и скальне. — **Ґипсъ** мурарскій, навозовый, штукаторскій и алябастровый печи кафлевѝ, пôдлоги, руры, рынны, жолобы и мушлѣ штайнґутовѝ тоже и цементовѝ власного выробу, папу дахову, плыты ізоляційнѝ цеглы и плыты пекарски огнетревалѝ, дрены и дахôвки, рôжнѝ вôдливы зелѣзнѝ будôвлянѝ а именно: слупы, крокштины, балясы до сходôвъ и бальконôвъ, дверцѣ герметичнѝ до печей, руры спустовѝ слупы до лятарнь *и въ загалѣ всякѝ матеріялы входячѝ въ состав будôвлѣ.*

Особенно звертаю увагу на пôдлоги штайнґутовѝ для церквей и костелôвъ.

Зъ поважанемъ

І. Ржендовскій.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованѝ и за скуточнѝ узнанѝ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитѝ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючѝ бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякѝ, хотьбы застарѣлѝ зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшѝ слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнѝ терпѣня, якѝ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгѝ лѣта треваючѝ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôдняти, по четвертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior“**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане треваєи буде якъ довго жити буду, а першимъ єи ôдгомономъ най будуть тѝ слова моєи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.